ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. E. E.,** zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 4 A 58/2018 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPA-58782-22/ČJ-2018-000022, uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žalobci správní vyhoštění a stanovila mu dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. CPR-10233-2/ČJ-2018-930310-V230, zamítl.

## II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalobce nepopřel, že pobýval na území ČR dne 12. 2. 2018 bez platného oprávnění k pobytu a stejného porušení zákona o pobytu cizinců se dopustil již předtím v době od 19. 10. 2012 do 7. 6. 2013. Dostavil-li se přitom na Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra krátce před skončením platnosti výjezdního příkazu, je zjevné, že neměl v úmyslu ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem vycestovat. Musel si totiž být vědom toho, že v tak krátké době nebude možno jeho dobrovolný návrat realizovat. Nebylo tedy důvodu postupovat jinak než v zahájeném řízení rozhodnout o správním vyhoštění. Takto uložené opatření nebylo v případě žalobce nepřiměřené. Správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobce na území ČR žije se svým bratrem a ostatní sourozence má v Kamerunu a v USA. V Kamerunu žije rovněž jeho bývalá manželka a tři děti, s nimiž je v telefonickém kontaktu každý týden. Žalobce netvrdil, že by si na území ČR vybudoval sociální nebo rodinné zázemí. Sám žalobce projevil zájem o návrat do země původu a jako jedinou překážku uváděl obavu z války v Kamerunu. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra však vyplývá, že obava z války v Kamerunu je neodůvodněná a že žalobcovo vycestování je možné. Délka pobytu na území ČR přitom není z hlediska přiměřenosti uloženého správního vyhoštění rozhodující, je pouze jedním z posuzovaných kritérií. Při stanovení délky trvání správního vyhoštění pak správní orgán I. stupně zohlednil rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, neboť přihlédl k jím projevené snaze o vycestování do země svého původu a stanovil pouze pětinu možné doby trvání vyhoštění.

## III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Poukazuje na to, že před správními orgány a městským soudem namítal především nepřiměřenost uložení správního vyhoštění s ohledem na závažnost jeho protiprávního jednání. Správní orgán I. stupně totiž při rozhodování nezohlednil žádost stěžovatele o repatriaci do země původu ze dne 9. 2. 2018 a na ni navazující žádost o prodloužení doby platnosti výjezdního příkazu ze dne 12. 2. 2018. Touto otázkou se správní orgány i městský soud zabývaly z pohledu § 174a zákona o pobytu cizinců nedostatečně, neboť nebyl zjišťován stav žádosti o repatriaci ke dni správního vyhoštění ani to, zda stěžovatel mohl požádat o prodloužení platnosti výjezdního příkazu a kdy tak mohl učinit. Správní orgány i městský soud dále konstatovaly, že se stěžovatel dopustil porušení zákona o pobytu cizinců opakovaně, aniž by ve vazbě na § 174a zohlednily skutkové okolnosti a dobu, která od předchozího porušení uplynula. Nedostatečně byla rovněž vypořádána námitka zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. V České republice žije po dobu čtrnácti let a lze předpokládat, že se zde sociálně, společensky i rodinně integroval, když zde žije společně se svým bratrem. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

## IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Svůj postup jakož i rozsudek městského soudu považuje za souladný se zákonem.

## V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné, resp. bylo-li by řízení před městským soudem stiženo jinou vadou řízení před soudem mající potenciálně vliv na zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se dostatečně nevypořádal s jeho žalobními námitkami.

[9] Této námitce však nelze přisvědčit. Stěžovatel v žalobě poukazoval především na to, že se sám a dobrovolně dostavil na cizineckou policii, kde žádal o prodloužení platnosti výjezdního příkazu a současně podnikl kroky k vycestování. Dále namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho života s ohledem na délku jeho pobytu, která je způsobilá založit silné vztahy a vazby cizince k České republice. Tyto námitky městský soud náležitě vypořádal. Shrnul průběh dosavadní pobytové historie stěžovatele a konstatoval, že byl prokázán jeho opakovaný neoprávněný pobyt na území České republiky. Dále posuzoval, zda lze stěžovatelovo jednání skutečně považovat za jím deklarovaný projev zájmu o dobrovolný návrat. Zabýval se rovněž osobními a rodinnými poměry stěžovatele na území České republiky i v jeho vlasti. Je třeba zdůraznit, že přesvědčivé odůvodnění soudního rozhodnutí není třeba budovat striktně na polemice s každou jednotlivou dílčí žalobní námitkou. Je důležité posoudit meritum sporu a poskytnout odpověď na základní námitky, v nichž může být obsažena i odpověď na námitky dílčí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, nebo ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 - 66). Ztotožnil-li se pak městský soud se závěry správních orgánů a potvrdil jejich správnost, nečiní to jeho rozsudek nepřezkoumatelným. Nesouhlas stěžovatele s věcným posouzením jeho námitek ze strany městského soudu totiž nezakládá kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale je samostatným kasačním důvodem dle písm. a) uvedeného ustanovení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.).

[10] Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné nedostatky zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí

opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[11] Nejvyšší správní soud se shoduje rovněž s meritorním posouzením věci ze strany městského soudu a neshledává jeho závěry k žalobním námitkám nezákonnými.

[12] V daném případě bylo rozhodnuto o vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, *až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu* [písm. c) bod 2], resp. *až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí* [písm. b) bod 9].

[13] Podle obsahu správního spisu se stěžovatel dostavil dne 12. 2. 2018 ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložil cestovní pas, ve kterém byl vylepen výjezdní příkaz s platností od 11. 2. 2018, přičemž nedisponoval jiným oprávněním k pobytu na území České republiky. Při lustraci bylo zjištěno, že se stěžovatelem již bylo vedeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobytu bez platného pobytového oprávnění v období od 19. 10. 2012 do 7. 6. 2013. Na základě těchto zjištění zahájil správní orgán I. stupně se stěžovatelem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Se stěžovatelem byl dne 12. 2. 2018 sepsán protokol o výslechu účastníka správního řízení. Z protokolu vyplývá, že stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2004 na turistické vízum s úmyslem požádat o azyl. Opakovaně žádal o azyl a další formy pobytových oprávnění. Předchozí řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno, jelikož byl tehdy rodinným příslušníkem občana EU. Jelikož dne 11. 2. 2018 končila platnost výjezdního příkazu, podal v pátek 9. 2. 2018 žádost o uhrazení nákladů spojených s dobrovolným návratem a o asistenci při realizaci dobrovolného návratu a téhož dne se v 17 hodin s tímto dokladem a žádostí o prodloužení výjezdního příkazu dostavil na cizineckou policii. Tam mu bylo sděleno, že se má dostavit až v pondělí po vypršení platnosti výjezdního příkazu. To učinil a bylo mu oznámeno, že mu výjezdní příkaz neprodlouží. V České republice bydlí se svým mladším bratrem, kterému byl povolen trvalý pobyt. Je rozvedený, jeho bývalá manželka a tři děti žijí v Kamerunu, je s nimi pravidelně každý týden v telefonickém kontaktu. Dále udržuje kontakt se sestrou žijící v USA a se starším bratrem v Kamerunu. Kromě vztahu k bratrovi žádné jiné vazby k České republice nemá, a to ani kulturní nebo společenské. Nemá zde ani žádný majetek, finančně mu vypomáhá sestra a mladší bratr.

[14] Z uvedené rekapitulace je nepochybné, že stěžovatel pobýval dne 12. 2. 2018 na území České republiky nelegálně. Neoprávněnost svého pobytu stěžovatel v řízení ostatně ani nijak nezpochybňoval. Namítal však, že při ukládání správního vyhoštění správní orgán I. stupně nepřihlédl k probíhajícímu řízení o žádosti o repatriaci do země původu a nezabýval se ani tím, že stěžovatel v této souvislosti požádal o prodloužení doby platnosti výjezdního příkazu. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s městským soudem, že správní orgány nepochybily, pokud rozhodly o vyhoštění stěžovatele i přes existenci

uvedených okolností. Přestože si byl stěžovatel vědom toho, že dle výjezdního příkazu je povinen vycestovat z území České republiky během třicetidenní lhůty, která končila v neděli 11. 2. 2018, tuto záležitost začal řešit až v poslední pracovní den platnosti výjezdního příkazu. Teprve v pátek 9. 2. 2018 se dostavil na Správu uprchlických zařízení s žádostí o pomoc při realizaci dobrovolného návratu a následně ve večerních hodinách o tom informoval správní orgán I. stupně. Započal-li stěžovatel řešit svůj odjezd až na samém sklonku stanovené lhůty, kdy mu muselo být více než zřejmé, že se návrat do země původu nepodaří v daném termínu realizovat, nelze přikládat příliš velkou váhu jeho tvrzení, že projevil vůli řešit včas svůj pobytový status. Stěžovatel nadto nepředložil ani žádné plausibilní vysvětlení, proč se zařizováním svého výjezdu takto dlouho otálel a ponechal vše na poslední chvíli. Jako důvod své žádosti o pomoc při dobrovolném návratu přitom uvedl primárně nedostatek finančních prostředků k vycestování, což s ohledem na jím tvrzenou absenci ekonomické aktivity na území České republiky a jeho nemajetnost nelze považovat za skutečnost, která se objevila náhle a nečekaně na konci lhůty stanovené výjezdním příkazem. Za popsaných skutkových okolností proto nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že při rozhodování o správním vyhoštění nevzal takovéto přinejmenším laxní jednání stěžovatele v potaz ve smyslu volby mírnějšího opatření při ukončení pobytu stěžovatele na území České republiky.

[15] Úkony, které stěžovatel realizoval (podání žádosti o pomoc při dobrovolném návratu a žádosti o prodloužení platnosti výjezdního příkazu) navíc samy o sobě nemohou nic změnit na naplnění dikce § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 Azs 22/2016 - 21, „*zákon přitom nestanoví, že by správní orgán nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud cizinec pobýval na území České republiky nelegálně pouze v řádu dnů, ani neukládá zohledňovat to, zda stěžovatel požádal o prodloužení výjezdního příkazu. Pouze stanoví, že správní orgán vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, mimo jiné v případě, že pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*.“ (důraz přidán). Výjezdní příkaz ostatně ani nelze prodloužit v době jeho platnosti, jak oba správní orgány správně uvedly. Polemika stěžovatele o významu stavu žádosti o dobrovolnou repatriaci ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a o okamžiku, kdy mohl žádat o prodloužení platnosti výjezdního příkazu, je s ohledem na výše uvedené pro danou věc irelevantní. Podstatné je, že došlo ke splnění podmínek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že správní orgány splnily své povinnosti plynoucí z § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož je třeba zohlednit mimo jiné závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Správní orgány v této souvislosti akcentovaly, že stěžovatel se dopustil stejného provinění, tj. neoprávněného pobytu na území České republiky opakovaně. Správní orgán I. stupně totiž při uložení správního vyhoštění nereflektoval toliko neoprávněný pobyt stěžovatele dne 12. 2. 2018, ale přihlédl i k jeho pobytové historii a k tomu, že za stejné protiprávní jednání s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění již dne 7. 6. 2013. Uvedené řízení bylo sice rozhodnutím ze dne 18. 6. 2014 zastaveno, nikoliv však proto, že by se prokázalo, že se stěžovatel neoprávněného pobytu nedopustil, ale proto, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že udržoval trvalý vztah obdobný rodinnému s občankou České republiky. Z tohoto důvodu na něj bylo pro účely řízení o správním vyhoštění nahlíženo jako na rodinného

příslušníka občana Evropské unie, přičemž vyjma neoprávněného pobytu nebylo zjištěno žádné jiné protiprávní jednání, a nebylo tedy shledáno závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Sama skutečnost, že stěžovatel opakovaně naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců přitom ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu představuje vážné porušení právních předpisů, které odůvodňuje uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 Azs 121/2017 - 35). Výše popsané jednání nadto nenasvědčuje tomu, že by se stěžovatel snažil opakovanému porušení povinnosti disponovat platným pobytovým oprávněním, jíž si byl dle své výpovědi ze dne 12. 2. 2018 vědom, aktivně předejít. Pro úplnost je pak třeba dodat, že závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince je pouze jedním ze zákonných kritérií, která správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců mají zohlednit.

[17] Stěžovatel dále namítá, že při uložení správního vyhoštění nebyly uvedeny skutkové okolnosti a zohledněna doba, která uplynula od předchozího porušení zákona o pobytu cizinců. S tím však nelze souhlasit. V obou rozhodnutích správních orgánů bylo konstatováno, že se stěžovatelem bylo již jednou zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to dne 7. 6. 2013 z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky v období od 19. 10. 2012 do 7. 6. 2013. Byť bylo toto řízení o správním vyhoštění následně zastaveno, z rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 18. 6. 2014 jednoznačně plyne, že k porušení právního předpisu došlo. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu lze tedy toto předchozí porušení zákona o pobytu cizinců zohlednit při posuzování, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců spočívající v *opakovaném* porušení právního předpisu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43, ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 - 54, nebo ze dne nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37). Co se týče poukazu na dobu, která uplynula od předchozího neoprávněného pobytu stěžovatele na území ČR, vyplývá ze správního spisu, že současné řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno s odstupem 4 let a 8 měsíců. Nejedná se tedy o nikterak zásadní časovou prodlevu, pro kterou by správní orgán I. stupně nemohl při svém rozhodování předchozí porušení zákona o pobytu cizinců zohlednit, zvláště pak za situace, kdy § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců žádný časový limit v tomto ohledu nestanoví. Z konstrukce citovaného ustanovení vyplývá, že pro jeho aplikaci není podstatná doba, která uplynula od posledního porušení předpisu. Korektivem, který brání uložení správního vyhoštění je zde totiž toliko povaha tohoto opakovaného jednání cizince. Aby byl tento korektiv aktivován, musí jít o opakované porušení správního předpisu, jež má spíše méně závažný charakter (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 98/2015 - 37).

[18] V závěru kasační stížnosti stěžovatel toliko obecně namítá nedostatečné vypořádání žalobní námitky, že správní vyhoštění v délce jednoho roku představuje zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť lze předpokládat, že se zde za dobu čtrnácti let svého pobytu sociálně, společensky i rodinně integroval, když zde žije společně se svým bratrem. Sama délka pobytu na území však nezakládá presumpci existence příslušných osobních, společenských, kulturních či jiných vazeb. Tyto je třeba v řízení o správním vyhoštění zjišťovat. Správní orgány přitom přirozeně vychází ze skutečností, které jsou jim

známé z úřední činnosti (dostupných databází) a z informací, které jim poskytne účastník řízení. Je především v jeho zájmu, aby uvedl konkrétní skutečnosti svědčící o jeho silné integraci do společnosti nebo soukromých vazbách, kvůli nimž by bylo vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho práv. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „*Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal*.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány i městský soud se otázkou případného zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele zabývaly. Zohlednily především to, že stěžovatel při své výpovědi dne 12. 2. 2018 popřel, že by měl k České republice jakékoliv vazby, vyjma společného bydlení s mladším bratrem a naopak uvedl, že jeho tři děti (s nimiž je v pravidelném kontaktu) a starší bratr žijí v Kamerunu, sestra v USA. Jelikož tvrzení o soukromých poměrech, která by dokládala, že mu vyhoštěním hrozí újma neúměrná sledovanému veřejnému zájmu, stěžovatel nedoplnil v řízení před městským soudem, ani ve své kasační stížnosti, lze uzavřít, že v posuzované věci nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že by si stěžovatel v České republice vybudoval silné společenské nebo soukromé zázemí.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[21] Stěžovateli byla Nejvyšším správním soudem ustanovena advokátka podle § 35 odst. 9 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni za řízení o kasační stížnosti odměnu jeden úkon právní služby (sepis doplnění kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Ustanovená advokátka soudu nedoložila, že je plátcem DPH. Celkem tedy její odměna činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu